SPEJDERNES MAGASIN

42. årgang

nr. 1 . januar 1958

TIL PATRULJEFØRERNE!

Fra »Spejderbladet« har vi lånt nedenstående. Måske vi kan lære noget heraf.

En aften skulle min mand have patruljeførermøde herhjemme med en ny førerstab.

Det ringede på døren, og ind trådte alle førerne — 2 minutter før syv. De hængte deres tøj i entreen og slentrede ind i stuen, hvor de satte sig godt tilrette.

Jeg sad i en stol og strikkede og så op, da de kom, men ingen synes at bemærke mig.

Lidt efter — på slaget syv — ville jeg gå ud af stuen for at lade drengene være alene med deres fører til mødet. Jeg standsede op i døren og sagde: »Før jeg går, vil jeg lige sige goddag til jer. Det har I jo ikke haft tid til endnu!«

Forlegne kiggede drengene på hinanden — men ikke på mig. Ikke een af dem sagde »Goddag — og undskyld!«

Se, dette fik mig til at tænke lidt over det at være patruljefører. Skal en patruljefører ikke være det gode eksempel for alle de piger, hun har fået i sin varetægt? Jo, hun skal! Og er høflighed og velopdragenhed ikke noget, hun skal stræbe efter?

Det var ganske rigtigt drenge, der var tale om i dette tilfælde, men mon det ikke lige så godt kunne have været piger?

Måske vil du indvende, at ingen af patruljemedlemmerne var tilstede, men er det en undskyldning?

Tænk engang over, om du nogensinde har forbrudt dig på samme eller lignende måde — og prøv at rette det i fremtiden.

En pigespejderfører.

Lykkelotteriet

De sidste lodsedler er forlængst solgt, afregningerne indgået fint, og det spændende øjeblik overstået, hvor det samlede salg kunne gøres op. Det blev til ikke mindre end 131.180 lodsedler solgt af korpsets ulve og spejdere. Det er et meget fint resultat, som tyder på en god indsats i flokke og troppe. Det udgjorde således godt og vel en trediedel af det samlede salg af de fire spejderkorps, som i alt var på 349.500. Det betød, at de fire spejderkorps tilsammen skaffede næsten 700.000 kr. til syge børn i Danmark. Vi skal nævne, at de blå piger var nær ved os. De solgte ca. 125.000 lodsedler, medens resten blev solgt af de grønne piger og drenge.

Der var som bekendt knyttet en lodtrækning til Lykkelotteriet for de ulveunger og spejdere, som solgte mere end 10 lodsedler. Det var der mange, der havde gjort. Lodtrækningen har fundet sted, og de heldige ulveunger, som har vundet et gavekort til Depotet på 100 kr., var:

Svend Madsen, 1. Haslev flok.
Harley Anton Ibsen, 6. Vesterbro flok.
Niels Blume, 2. Holte flok.
Jens Ole Vad Jensen, 11. Århus flok.
Søren Chr. Mogensen, 1. Kjellerup flok.
Lars B. Petersen, 4. Kong Skjold flok.
Leif Olsen, 2. Hellig Anders flok.

Følgende spejdere vandt en skirejse til Norge i påsken 1958:

Kjeld Larsen, 1. Odense trop.
Jørn Broholt, 1. Hovedgaard trop.
Finn Sørensen, Bække trop.
Hans Rasmussen, 1. Østerbro trop.
Andrew Buckle, 3. Charlottenlund trop.
Niels Stein Frederiksen, Virum trop.
Erik Markussen, Kong Volmers søspejdertrop.
Erland Rieland, Emdrup trop.

I dette nummer:

Forsidebilledet er taget af Knud Hollenbo, 2. Odense, og skulle allerede nu minde dig om det nye års sommerlejr.

Til patruljeførerne 2
Lykkelotteriet 2
Den lyse side 3
Til alle korpsets patruljer 3
Isen brast 4
Den levende patrulje 6
Spejdernes Magasins patruljekonkurrence 8
Kudufolket har bygget hytte 8
Med skum for boven 10
Er du vaccineret imod stivkrampe 12
Med Asser Riig i Sydnorge 13
Junglenyt 14
Banden på eventyr 15
Spejder-Tidende 17

DEN
LYSE
SIDE

FLERE LYSE SMIL —

På et kontor var der en ung mand, som de andre betragtede som en løjerlig fyr, fordi han så ofte smilte; de syntes ikke, der var noget synderligt i deres tilværelse, som kunne kalde smilet frem.

Men en dag, den unge mand gik fra kontoret, kom der en fattig gammel kone hen til ham og rakte ham hånden, idet hun sagde: »Mange tak for alt, hvad De har gjort for mig«. »Jeg ved ikke af at have gjort noget, som De kan sige mig tak for«, svarede den unge mand. »Jo«, sagde hun, »De har gjort forfærdelig meget; for ligegyldig hvordan vejret er, har De et muntert smil, og det gør sådan et gammelt skrog som mig godt«.

I et lille engelsk digt står der: »Lidt flere lyse smil, lidt mindre bitterhed, lidt færre spark til den, som helt blev slået ud. — Lidt flere blomsterkranse på livets trange sti, lidt færre på vor grav, når striden er forbi«.

Der puffes og knubbes rundt om i verden, på arbejdspladserne, ja selv i hjemmene kan denne uforagelighed snige sig ind. Menneskene gør hinanden fortræd, ødelægger hinandens humør og gør livet svært.

Som spejder bør du være med til at sprede lys og glæde, få smilet frem hos andre, fylde deres sind med glæde. Lidt flere lyse smil, lidt mindre bitterhed.

(Fra Pløkken - Juelsminde Trop).

SPEJDERLOVEN

Sand skal al din tale være,
tro du tjene skal dit land,
glad en andens byrde bære,
trofast ven trods rang og stand,
ridderlig imod din næste,
god mod dyr i mark og lund,
lydig lovens bud befæste,
frejdig selv i farens stund,
sparsom, selv om du har råd,
ren i tanke, ord og dåd.

Alex Garff.

Til alle korpsets patruljer!

Det er ganske vist ikke et »spejder-nytår«, der begynder, men har I besluttet noget for det ny år i jeres patrulje? Hvis ikke, vil jeg gerne hjælpe jer på vej til en beslutning. Hør nu her:

Der findes rundt om i korpset en hel del gode patruljer, men desværre også nogle, der er knapt så gode, hvor det halter med patruljelivet, patruljeånd o. s. v., og så er der en del, der ligger midt imellem. Det er vist helt normalt.

De gode patruljer mener sikkert, at de er gode og dygtige nok, for de er bedre end de andre patruljer; de mindre gode har svært ved at komme i gang, det bliver ikke rigtig til noget, så kikser det ene så det andet, og de midt imellem, ja, de føler sig som gennemsnitspatruljer, og det er de tilsyneladende tilfredse med.

Nu har du måske allerede placeret din patrulje og begyndt at tænke på, om det ikke kunne blive bedre. Jo, det kan det. Alle tre grupper af patruljer kan nå videre. Hvis altså patruljens medlemmer vil. Og her er det, I forhåbentlig tager jeres beslutning for det nye år, nemlig at skabe en endnu bedre patrulje — en levende patrulje.

Du véd en patrulje, som nok arbejder efter en plan, men som samtidig har mod og lyst til at gøre det uventede og dermed ofte opleve det helt store og spændende eventyr, en patrulje, som holder sammen i tykt og tyndt, som ikke blot mødes i spejderuniformen, men som holder sammen i skolen og i fritiden, som støtter hinanden og hjælper hinanden, så kammeratskabet kan bære over alle forhindringer, en patrulje, hvor alle giver sig fuldt og helt i arbejdet på at blive en både bedre og dygtigere spejder, hvor man samles om patruljeføreren som det naturlige midtpunkt, hvor patruljestanderen altid følger patruljen og er med i kredsen, når patruljens medlemmer lægger armene omkring hinandens skuldre for sammen at råbe patruljeråbet, enten det nu er for at give hinanden mod og kræfter, når vanskelighederne er størst, eller I kan glæde jer over at have klaret vanskelige opgaver.

Vil du være med i en sådan levende patrulje? Godt! Og dine patruljekammerater også? Udmærket! Så følg her i »Spejdernes Magasin« den nye serie: Den LEVENDE PATRULJE. I vil året igennem kunne finde mange gode ideer til jert patruljearbejde, således at I vil kunne lave et spændende patruljearbejde. Hvis I har plads til et par spejdere mere i patruljen, bør I allerede nu se jer om i kammeraternes kreds, så nogle flere kan være med i spejderlivets glæder. Der vil blive arbejdsstof nok til en fuldtallig patrulje.

Lad mig nævne, at denne serie følges op med en stor patruljekonkurrence. Herom vil du kunne læse andet sted i »Magasinet«, og den er nok værd at være med i. Også for jeres patrulje! *Skotte.*

ISEN BRAST

Af EDVARD WELLE-STRAND

Tegninger: Günther Hansen

Einar på Teigan kom med en stor nyhed i skolen: Isen på Lomstjønna er så stærk, at man kan løbe på skøjter på den. Drengene på Teigan, Stranna og Skagen aftalte, at de om eftermiddagen skal løbe på skøjter på Lomstjønna, men forældrene måtte ikke få det at vide. For dem var Lomstjønna tabu efter at tre drenge for mange år siden var gået igennem isen og druknet. De havde været jævnaldrende med deres forældre, og det stærke indtryk, den sørgelige historie havde gjort på dem, sad stadig tilbage i sindene.

Isen på Lomstjønna var aldrig helt sikker, advarede de. Der var farlige strømhvirvler i den store tjønna, og over disse var isen så tynd, at man ville gå igennem den.

Men de unge drenge troede ikke på det. Det var gammel overtro, sagde de. Hvert efterår sneg de sig til at løbe på skøjter om aftenen på Lomstjønna, og det var altid gået godt. Ingen var gået gennem isen endnu. Så isen på Lomstjønna var nok ikke så farlig, som forældrene havde forsøgt at indbilde dem.

På hjemvejen fra skolen aftalte ti drenge, at de skulle mødes på Lomstjønna ved 6-tiden om aftenen. Da var det så mørkt, at ingen kunne se dem på isen, og de kunne altid finde et påskud til at stikke hjemmefra. De kunne jo bare sige, at de skulle løbe på skøjter på Demvasstjønna, det havde forældrene givet tilladelse til.

Men der var en dreng, de ikke havde indviet i hemmeligheden: Peter Råbogen. Han plejede at fortælle hjemme, hvad drengene foretog sig om aftenerne. Derfor holdt de ham altid udenfor, når de aftalte noget.

Det var månelyst, da drengene mødtes ved Lomstjønna, som ligger spejlblank mellem sorte, høje stenbredder. Der kom af og til nogle høje smæld fra isen. Drengene spænder skøjterne på og begynder at løbe langs bredderne. Skøjterne skærer hvide striber i den hårde is. Stålis kalder drengene den.

Isen er som en stor violin. Den registrerer skøjternes skæren henover sig med en dyb syngende tone. Når den slår revner, høres det som kanonskud om aftenen.

Himlen er blå og oversået med blanke stjerner. De mange stjerneskud, som farer henover den, får drengene til at råbe til hinanden: Det bliver snart sne, så bliver isen ikke brugbar længere. Drengene holder hinanden i hænderne, så de danner en kæde udover isen. Kommer der et højt smæld fra den, slipper de taget i hænderne og spreder sig over isen. De er bange for, at den skal briste under dem.

Det er ikke hurtigløberskøjter, drengene har på fødderne. Nej, de er meget primitive: en blikbakke klemt ned i en træklods som er formet efter fodsålen. Den er snurret til foden med smørrebånd. Det sker gang på gang at skøjterne falder af fødderne, så de må snurre dem fast igen.

De kalder dem ikke skøjter. De siger »skeiser«.

Et par af drengene forsøger med

et primitivt kunstløb. De løber i ringe over isens flade. De forsøger også at løbe baglæns, men så ender det med, at de falder, så det smælder i isen.

Der gav ham Petter et ordentligt bump, siger de andre drenge.

Ja, drengene tumler sig glade på den blanke is. Hidtil har de holdt sig sammen langs bredderne af tjønna, men nu begynder de at diskutere, om de ikke skal løbe tværs over den.

Isen var sikkert bedre længere ude, men ingen ville være den første. Det var jo ude på tjønna, de farlige strømhvivler var.

De begynder imidlertid at løbe længere og længere væk fra bredderne. Der kommer enkelte gange hule drøn fra isen. Da går der et stød gennem drengene: Var isen ikke sikker? De har så dårlig samvittighed, at de reagerer hurtigt, når de hører drønene fra isen.

De klumper sig sammen et øjeblik for at diskutere, om det ikke var bedst, at de alligevel holdt sig til bredderne. Men der er en, som ikke er enig med dem i det: Olav fra Teigan. Han mener, at isen er sikker overalt på tjønna. Og for at understrege det, løber han et par gange frem og tilbage over den. Det frister de andre til at gøre det samme. De vil vise, at de ikke er bange af sig.

Da de tror, at de har konstateret, at isen er sikker overalt, begynder de at løbe om kap, for at se hvem af dem, der er dygtigst. De hujer og skriger sådan under kapløbet, at en karl som er på hjemvejen fra Bitterstad til Teigan hører spektaklet fra Lomstjønna.

Herre Gud, tænker man, er der drenge på den farlige is i aften, så kan der nemt ske en ulykke. Han mindes endnu tydelig den aften, da tre unge drenge fra Teigan gik gennem isen og druknede. Forældrenes store sorg og fortvivlelse har han aldrig glemt. Den har brændt sig stærkt ind i hans sind. Han skynder sig fremad for at fortælle på Teigangårdene, hvad der sker på isen på Lomstjønna.

Jo, drengene er væk fra alle hjemmene på Teigan. Ja, da må I, siger karlen, gå til Lomstjønna og hente dem hjem, før der sker en ulykke. Men vær hurtig, råder han. Hvis I ikke er det, kan ulykken være der, før I når frem, siger han.

Mændene på Teigan løber afsted i fuldt firspring, men før de er nået frem, er ulykken sket: Drengene har et øjeblik klumpet sig sammen midt ude på tjønna en belastning som isen netop på dette sted ikke var stærk nok til at tåle. Den brister, og fem af drengene bliver liggende i vandet.

De andre bliver grebet af panik og sætter afsted mod den nærmeste bred.

Drengene, som ligger i vandet, forsøger at holde sig fast i iskanten. Den ene af dem klarer det ikke og er ved at gå under, men drengen som er nærmest ved ham, får fat i ham og holder ham oppe, mens han med den anden hånd holder sig fast i iskanten. Men han vil ikke kunne klare det længe. Hans hånd vil snart blive så følelsesløs, at han må slippe taget i kammeraten.

Drengene råber: hjælp! hjælp! Deres råb når helt op til Teigan, hvor mødrene bliver så angst, at de begynder at græde og jamre højt: Herre Gud, lad ikke min søn drukne.

En af drengene forsøger at trække sig op på iskanten, men hans hænder er for valne, så han ikke kan klare det. Han opgiver at gøre flere forsøg. Hans krop begynder langsomt at stivne, så det ikke varer længe, før han er færdig.

Den mindste af drengene råber ustandselig: Moder, kom og hjælp mig! med tynd stemme. Han har ingen fader, han kan kalde på. Hans ansigt er helt blåt af kulde. Hans stemme bliver svagere og svagere. Drengene véd, at de ikke har noget håb om at blive reddet, hvis der ikke hurtigt kommer hjælp til. Derfor råber de på hjælp til deres stemmer bliver så svage, at råbene ikke engang når tværs over den store tjønna.

Den største dreng forsøger at holde modet oppe hos dem. Han siger: Vi får snart hjælp. Folk på Teigan har sikkert hørt os for længe siden. Han holder krampagtigt fast på drengen, som har sluppet taget i iskanten.

Nordlyset slynger store flammebundter over isen, hvor de fem drenge kæmper for livet. Det kaster refleks på isen, så der glider lange skygger over den. Og månen danner

gyldne åbninger mellem skyggerne.

Karlene på Teigan har hørt nødråbene fra Lomstjønna, de løber sådan, at skojernet slår gnister mod sandet, gyldenrøde funkler i aftenen. De må over en stor elv og springer ud i det kolde vand, så vandstrålerne står om dem. De springer videre indover moser, snubler på tuerne og falder, men rejser sig igen og fortsætter springene. De springer sådan, at de får blodsmag i halsen. Men så springer de jo også for at redde sønnerne. Vil de komme tidsnok?

De anstrenger sig til det yderste, og endelig er de fremme ved den store tjønna. De råber højt: Vi kommer og hjælper jer! Hold jer fast i iskanten!

Så tumler de ud på isen. Falder på den glatte flade, men rejser sig og når frem til det åbne vand.

Drengene, som ikke er faldet i vandet, er styrtet afsted til Stranna, som er den nærmeste gård, for at hente hjælp. Menneskene på gården styrter afsted til Lomstjønna.

Karlene fra Teigan, som allerede er der, har været så forsynlige at tage et tov med sig.

En af karlene kryber helt hen til iskanten og kaster et tov til drengene. Slå det om livet, siger han, så skal vi hale jer op på isen.

(Læs videre side 16)

FRITZ BAY tegner
og GAMLE SPÆTTE fortæller om

PATRULJELOKALET

Hvilken patrulje drømmer ikke om at få eget lokale? Det er de fleste steder ikke så svært, som mange går rundt og tror. Spejdere er kendt for at have en god iagttagelsesevne, og den må sættes kraftigt i sving for at finde et eller andet sted, der kan indrettes til lokale. Ja, ingen patrulje må give op, før den har fundet sig et patruljelokale: det kan være i en kælder, et udhus, et loftsværelse. Det gør ikke så meget, at det måske er forfaldent, jo hyggeligere kan det arrangeres. Jeg kender f. eks. en patrulje, der har det herligste patruljelokale i et forhenværende havehus. En anden patrulje har jeg set forvandle et hønsehus, som ikke bruges, til en fantasifuld wigwam.

Jeg har hørt om en patrulje, der havde planer om at indrette et patruljelokale på loftet af en gammel smedie, som nu bruges til garager; de ville bygge en pejs i tilslutning til den store skorsten fra essen; for at komme op i patruljelokalet, skulle man ou ad en rebstige, som blev trukket op præcis kl. 7, så der var aldrig nogen, der kom for sent! Jeg kender også en patrulje, som på en gård, der ligger i byens udkant, har fået et gammelt karlekammer stillet til rådighed. Da der var meget højt til lofet, lavede man et nyt loft ved hjælp af rafter, oven på disse blev der lagt halm, der blev vævet halmmåtter til væggene, hver mand i patruljen har lavet sig en assegaj og et skjold, der pryder væggen, og nu er patruljen vældig glad for sin »Zuluhytte«.

LOKALETS INDRETNING

Når I har fundet et lokale, kommer det mest spændende: Hvordan skal det indrettes. Ja, det afhænger meget af, hvilket liv, patruljen ønsker at leve. Jeg har allerede givet jer et par eksempler, som jeg har set, men af andre flotte lokaler, jeg har haft æren af at få lov til at se, kan jeg nævne en patrulje, der ønskede at leve sit liv som »nybyggere«. De havde på et skæreri sikret sig nogle pæne udskær (skaller), som bliver tilovers, når man skærer tømmer op. De fjernede barken og anbragte skallerne som vandret beklædning, så det hele minder om et hyggeligt blokhus. De har beklædt både loft og vægge. Og så var der forresten Glentepatruljen, der lever som stenalderfolk. Deres patruljelokale er ved hjælp af farver forvandlet til en stenalderhule med hulemalerier på væggene. Glenterne har desuden fremstillet en samling stenaldervåben til vægpryd.

Det flotteste lokale, jeg til dato har set, er vel nok en skovduepatruljes. Med billige limfarver og forskellige farvepulvere malede de strålende indianermotiver på væggene. Loftet er himmelblåt med stjerner i guldaluminiumsfolie, forestillende stjernehimlen en septemberaften. De har naturligvis tomahawks, tam-tammer, dragter m. m., men det er en anden historie, som Kipling siger.

Der er mange muligheder for indretning af lokalet, brug blot fantasien og en farvepensel med flere ting. Man kan f. eks. få en udmærket lofts- og vægbeklædning vel at beslå med rørvæv, du véd, murerne bruger rørvæv, når de skal pudse en bræddevæg.

Loftet kan gøres spændende på mange måder. Er I søspejdere, eller I har måske lavet en sørøverhule, vil det sikkert være en fin idé at klistre nogle gamle søkort på loftet og give dem en gang fernis med gulokker, så de kommer til at virke rigtig gamle og gulnede.

MØBLERNE MÅ PASSE TIL OMGIVELSERNE

Men hvilke møbler kan man have til et fantasifuldt lokale? Her må vi igen tage fantasien i brug. Man stiller følgende krav: Møblerne skal passe ind i den anden udsmykning, de skal være solide, og de skal være billige.

Jeg kender en patrulje, som klarede problemet fint. På et skæreri købte man en træstamme på ca. 1½

m længde og ca. 30 cm i diameter, fik den skåret op, som du ser på tegningen, således at man fik 2 svære planker, som er skåret lige i den ene side og har barken i behold i den anden side. De 2 kantskårne sider lægges mod hinanden, og man havde nu en bordplade at forsyne med ben eller bukke. De 2 halvrunde stammer, der var tilbage, blev brugt til bænke, forsynet med ben, som tegningen viser. Hvis I mener, det er for stort et arbejde med at lave sådanne bænke, kan man evt. få lavet nogle bidder af en svær træstamme, såkaldte triller, at sidde på. Der er også den mulighed at købe malkeskamler med høje ben til knapt 5,00 kr. pr. stk.

Der er en patrulje, som netop har anskaffet sig sådanne malkeskamler. Hver mand i patruljen har på sædet indbrændt sit totem, og så virker skamlen som rekordtavle, idet man har lov til at indbrænde en ring om bagbenet for hvert duelighedstegn, man tager. Når spejderprøven eller en af klasseprøverne er bestået, indbrændes en stjerne i venstre forben, mens højre forben er forbeholdt mærkning for ridder- og væbnersnor. På kanten af sædet indbrændes evt. km-plader. Når en spejder melder sig ud, får han lov til at beholde skamlen mod at købe en ny skammel til patruljen. På bordpladen er indbrændt patruljens totem.

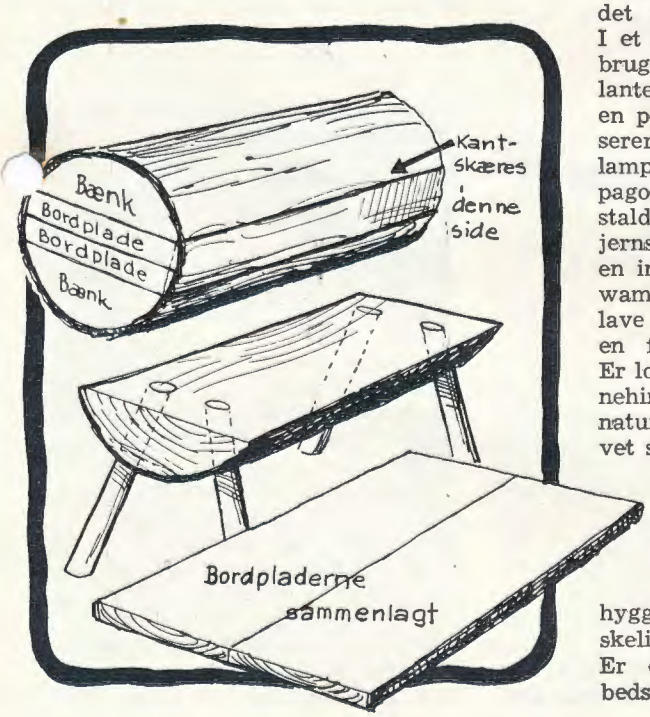

LYS OG OPVARMNING

Belysningen spiller naturligvis en stor rolle for hyggen i patruljelokalet. Er der elektrisk lys, må man camouflere det, så det passer ind i billedet. I et sørøverlokale el. lign. bruger man naturligvis en lanterne som lampe. Hvis en patrulje særlig interesserer sig for lejrbål, kan lampeskærmen laves som pagodebål. En gammel staldlygte eller en smedejernslampe kan bruges. I en indianer-patruljes wigwam kunne man passende lave lampeskærmen som en farvestrålende teepee. Er loftet lavet om til stjernehimmel, ville det være naturligt, at lampen er lavet som en måne.

Opvarmning af lokalet kan i mange tilfælde være et problem. Et pejs ville nok være det hyggeligste, men er vanskelig og dyr at anskaffe. Er der skorsten, er det bedste sikkert en brændeovn, da patruljen oftest kan skaffe sig billigt brænde; desuden giver det hurtigt varme. Jeg kender en patrulje, som i deres patruljelokale har opsat et gammelt sparekomfur. Når de i slutningen af mødet drikker te, fjerner de ringene og bager snobrød. Findes der ingen skorsten til lokalet, er der opvarmningsmuligheder som elektrisk ovn eller petroleumsovn, evt. camoufleret med attrappejs.

GØR VÆGGENE FIKSE

Vægudsmykningen afhænger først og fremmest af, hvilken stil patruljelokalet er indrettet i, men jeg har i et patruljelokale set en god idé. På væggen var malet et stort dyreskind. Øverst var malet patruljedyret, nedenunder hang 7 skjolde, et for hver mand i patruljen. Skjoldet var skåret ud af krydsfinér og forsynet med hver mands totem og spejdernavn. På skindet var der under de forskellige skjolde malet vedkommendes embede i patruljen. Skjoldene blev flyttet, når man skiftede embede. Når en mand gik ud af patruljen, blev hans skjold flyttet op på panelet under loftet, så at man altid kunne se, hvem og hvor mange, der havde være medlem af patruljen. — Det fine billede af B.-P. i farver, som fulgte »Spejdernes Magasin« i februar 1957, vil gøre sig i en hjemmelavet bir-

ketræsramme. (Du kan også købe billedet i Depotet).

Spejderloven prentet på et stykke skind eller birkebark hører til på væggen. Og hvad mener du om at lave nogle fine knager af grene eller kohorn og på disse hænge skindposer, indeholdende trækul fra patruljens sommerlejre. Snittede pinde fra patruljens hajkture vil måske også være noget. Hvad med en særlig vægplads til alt, hvad der knytter sig til patruljedyret?

I patruljelokalet vil det også være rart at have et patruljeskab, patruljeskrin, måske et særligt ceremonirum m. m. For det er jo netop, når patruljen har sit eget lokale, at der er muligheder for at dyrke ceremonier. Om alle disse ting må vi sludre videre i de kommende numre af »Magasinet«. Foreløbig ønsker jeg jer held og lykke med at få fat i et godt og velegnet patruljelokale. Jeg håber, at I vil skrive til redaktøren af dette blad, når I har fundet et lokale og har indrettet det, så at vi alle kan høre om det og derved få en masse gode ideer.

Ugh — jeg har talt.

Silva.

Vær med i

»SPEJDERNES MAGASIN«'s

PATRULJEKONKURRENCE

*

Indsend til »Spejdernes Magasin«'s redaktion senest den 16. februar besvarelsen på januar-nummerets opgave:

1. HVOR har I jeres patruljelokale, og hvordan har I fået det?
2. Send et BILLEDE eller en TEGNING af jeres patruljelokale.
3. Fortæl om **indretningen** af jeres patruljelokale.
4. Hvilket **udstyr** har I selv lavet?
5. En **god idé** til patruljelokalet (tegning).

Præmierne er: 1 redningsreb — 5 afrikanske bøffelhorn — 3 lejrlygter.

Foden under eget bord

KUDUFOLKET HAR BYGGET HYTTE!

I Herlev — nordvest for København — startede den 1. april 1956, altså for næsten 2 år siden, en ny afdeling af DDS: Kudu trop og flokke, under den nyoprettede Harrestrup division. Populært kaldet »Kudufolket«.

Den nyoprettede afdeling havde i lighed med de fleste andre det store ønske at få egen hytte, og vi satte det som vort første store mål. I starten måtte vi jo leje os ind hos andre —først privat hos en af troppens gode venner og senere hos en mere velforsynet trop i divisionen — det var jo rart nok, og dyrt var det ikke, men alligevel — det var jo bedre med egen hytte.

Det første, vi skulle have fat i, var naturligvis en grund, hvor vi kunne bygge en eventuel hytte. Vi ledte med lys og lygte, men det viste sig hurtigt for dyrt at købe en grund. Så faldt vore øjne på et engareal, hvor der lå en hytte i forvejen. Og ved en forespørgsel til ejerne lykkedes det os at få lov til at leje en grund på ca. 400 m² for 50 kr. om året. Så var den side af sagen i orden!

Så gjaldt det om at skaffe økonomisk grundlag for byggeriet! Der blev startet et byggefond, som i løbet af det første år skaffede 2.000 kr. ved indsamling blandt forældrene, og da vi i april 1957 holdt tropsfest under mottoet: Kudufolket fester — og bygger!, fik vi et overskud på yderligere 2.000 kr. Da vi havde projekteret byggeriet til at koste ca. 6—7.000 kr., skulle vi have i hvert fald halvdelen, så vi mente at kunne klare sagerne. Og så gik vi igang!

Efter en del snak frem og tilbage om hyttens størrelse og udseende, stoppede vi ved den plan, der i hovedtrækkene har været arbejdsgrundlaget. Nemlig en hytte med et stort lokale på ca. 50 m² og en forstue med plads til lidt køkken på ca. 10 m², ialt ca. 60 m² bebygget areal.

Lørdag den 22. juni fik vi de første materialer hjem og gik med det samme igang med at skære til og bore tapper ud, og hvad det nu hedder i tømrersproget. Og I kan tro, der var tryk på! Allerede lørdagen efter holdt vi rejsegilde — og så gik det løs med at lægge tag, mure pejs, beklæde udvendig, for-

skalle indvendig. Alene det at få de 98 betonklodser, som hytten står på, lagt på plads og i water, var et drøjt stykke arbejde!

Medens byggeriet var i gang, var vi jo nødt til at have vore materialer liggende under åben himmel og tilgængelige for enhver. Så her løste vore spejdere en bevogtningsopgave ved at ligge i lejr på byggepladsen, indtil hytten var lukket i begyndelsen af august.

Men som sagt: Arbejdet gik rask fra hånden, selv om det i den varme sommer kostede sved i stride strømme. Det skaffede også dumme vittigheder, som disse: »Hvem er det, der har tændt op i pejsen?« på et tidspunkt, hvor huset var åbent på alle 4 sider. Eller: »Hvem går og lukker døre og vinduer?« — da var dørene der overhovedet ikke, og vinduerne var uden glas. Sådan er der jo så meget, når spejderhumøret kommer til udtryk.

På et vist tidspunkt var det sådan, at alle »fag« var i gang samtidigt — mureren fugede pejs, elektrikeren trak rør, snedkeren, der også kunne spille på savblad, satte vinduesrammer i, tømreren lagde gulvbjælker, »glarmesteren« satte glas i, og alle vi andre »civilister« gik mere eller mindre i vejen, medens vi prøvede på at sætte forskalling op i loft, vægge og gulv, isolerede samme steder med Rockwoolmåtter, tjærede huset (og sig selv) udvendigt, grundede vinduer og dørkarme, og samtidig snakkede vi udvidelse, indvielse, jordarbejde, portal, flagstang o. s. v.

Men på trods af den energi, der lagdes for dagen, »kiksede« den først berammede indvielsesdag alligevel. Der er mange ting, der skal laves i sådan en hytte, småting, som man er tilbøjelig til at undervurdere, både tidsmæssigt og pengemæssigt. Kendsgerningen var, at vi måtte vente til 1 måned senere, den 6. oktober, med at holde indvielsesfest; før kunne vi ikke forvente maler- og elektrikerarbejdet afsluttet. Og der blev arbejdet til det sidste. Den sidste skrue blev skruet i kl. 14,28, og kl. 14,30 begyndte indvielsen. Huset stod færdigt og klar til at modtage ulve og spejdere.

Og sikken en hytte! Billedet, der ledsager denne beretning, giver kun et svagt indtryk, men prøv at forestil jer hytten: Udvendigt beklædt med blokhusbrædder, der er tjæret mørkebrune, så det ligner en rigtig bjælkehytte, hvide vinduesrammer, grønt tag, hvide vindskeder og rød skorsten. Indvendigt domineres det store lokale af 2 ting: Den røde pejs, der varmer dejligt, og det af udskårne spejderliljer indrammede billede af Sct. Georg og Dragen. Iøvrigt svagt gult loft, mørklakerede vægge, teglstensrøde gardiner og et dejligt lyst gulv. I forstuen har vi en lille smule køkkenplads med elektrisk kogeplade og iøvrigt plads til 100 personers overtøj.

Opvarmning sker elektrisk ved hjælp af caloriferer, der blæser opvarmet luft ud i lokalet. I løbet af 20 minutter er der dejligt varmt, og når vi så også tænder op i pejsen, kan vist ingen fryse. Medvirkende til den lette opvarmning er selvfølgelig også den gennemførte isolering. Således er væggene opbygget med hård masonite indvendigt, derunder et lag forskallingsbrædder, i rummet mellem yderbeklædning og forskalling er der lagt 50 mm Rockwool, derefter et lag tjærepap og endelig den udvendige beklædning af 5/4" blokhusbrædder. Og tilsvarende i gulv og loft — så vi regner med at isoleringen er perfekt.

Selvfølgelig holdt vore økonomiske beregninger ikke — håndværkerne trøstede os med, at det gjorde de aldrig — vi kom op på en samlet opførelsessum på knapt 9.000 kr. Til gengæld er hytten af forsikringsselskabet vurderet til 21.500 kr., så der står en pæn formue i »Kuduhytten«.

Alt arbejde er udført vederlagsfrit på frivillig basis. De medvirkende har ofret deres fritid på sagen — i det omfang, hver enkelt har haft mulighed derfor — og Kudufolket har al mulig grund til at være taknemmelige for hver lille håndsrækning, der er givet.

Indvielsen den 6. oktober foregik i al beskedenhed i overværelse af repræsentanter for Herlev kommune, Københavns og Frederiksberg distrikt, Harrestrup division med flere, ligesom selvfølgelig afdelingens ulve, spejdere og førere var tilstede. Smukke gaver blev overrakt og mange velmente ord lykønskede Kudufolket med nyerhvervelsen.

Selvfølgelig er der mangler ved Kuduhytten, bl. a. vil vi gerne have toilet og vand i huset, ligesom en udvidelse med to patruljelokaler nok skal vise sig at være en stor gevinst, men vi er glade for den, som den er, og vi er en lille smule stolte over, at det på så kort tid har kunnet lade sig gøre at bygge egen hytte.

— nemli'!

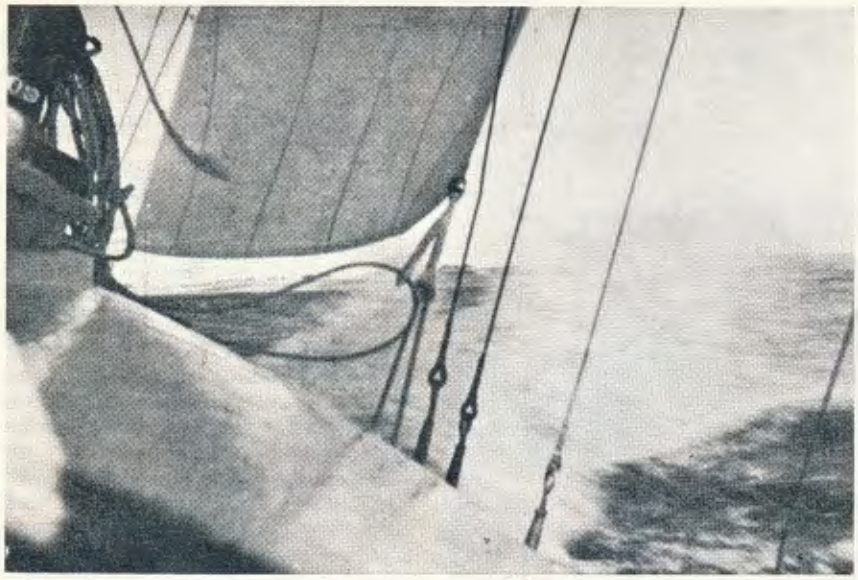

Med skum

Struer Sø-trop har været p

Vi har lånt TF John Nielser

Vi starter beretningen på det tidspunkt, d
står ud fra

Og så endelig kl. 11,20 sattes signalet: Let anker, og for spændte sejl med vinden ind foran for tværs om bagbord stod den lille eskadre på kurs 50° ud mod hv. kost på Kirsebærholm.

Thora og Freja havde inden starten fået sat topsejl eller forsøgte sammen med Frida at sætte det på turen ud mod første mærke, imidlertid friskede det så meget, at vi fandt det klogest ikke at fortsætte med topsejl, også da det for et par af bådenes vedkommende var den rene ynk, som sejlet stod. Denne misere fik vi rettet senere, da vi lidsede sejlet om, men helt godt blev det aldrig for Fridas vedkommende. Nå, men turen gik videre, og Båds havde været en tur ovre hos jolleskipperne for at være behjælpelig med bjergningen af toppen, der her for første gang skulle foretages på Aalborgjoller af drenge, som aldrig før havde sejlet med dette sejl på masten, og i bagende sol og stadig opfriskende luft fra nord stod vi så ned mod Eriksholm i bunden af Bramsnæsbugt, hvor Munkholmbroens sølverne buer sås hæve sig over vandspejlet. Flere gange på det første stræk ned langs kysten blev vi overhalet og passeret af en Finn-jolle, hvis skipper ret forstod at behandle sit fartøj, der undertiden smed sig helt om på siden, så føreren måtte langt ud til luv, næsten længere end han kunne nå for at holde fartøjets læside i tilpas højde over vandspejlet.

På turen ned langs den vestre kyst af Bramsnæsbugt rejste søen sig efterhånden så krap, at vi ikke ville risikere at holde nærmere mod broen, og vi lagde derfor kursen over mod indsejlingen til Bramsnæsvig, hvor vi skulle ligge ved »Dejligheden« eller et andet sted, hvor der fandtes læ. På strækket herover til så vi to små kuttere, der for en hård bidevind sled sig på vej ud gennem vigen, og da vi efter at have studeret søkortet ikke mente at kunne finde ret meget læ, selv i Bramsnæsvig, besluttede vi at ændre kurs, satte signalet »Kølvandsorden« og lagde »Viking« bidevind med kurs mod Vellerup Vig, et par sømil nordligere. Det blev en våd tørn, de tre Aalborgjoller viste sig langt vanskeligere at kunne krydse end de fartøjer, vi var vant til at sejle Limfjordens vande tyndt med. Men det gik. I den ret høje sø havde vi ingen mulighed for at slæbe, men vi holdt stadig kontakt med flotillen ved at gøre venderejse, så snart vi var kommet foran den førende jolle, og så søge tilbage for at få efternølerne med.

Efter ca. en times vådt kryds fik vi kending af indsejlingen til Vellerup Vig, og med et foreløbigt farvel til joller, satte vi alle sejl til på »Viking« og stod med det læ dæk i vand ind mod vigen for at blive orienteret om dybde- og læforhold. Vi fandt en lille, skøn, idyllisk plet, med godt læ helt inde i bunden og med så tilpas vanddybde, at vi kunne ankre op med rigelig vand under kølen, og med en anløbsbro, ganske vist rigeligt forfalden, hvor vi kunne komme så nogenlunde tørskoet i land fra en af jollerne.

Vi stak atter ud, fik kontakt med jollerne, og viste atter den vej ind i bunden af vigen, ankrede selv op og satte signal om opankring på begge sider og agten for os. Alle jollerne gennemførte ankringen på bedste måde, og atter engang viste drengene, at noget af den indterpede lærdom hjemmefra havde hængt ved. Og så lå vi her, dejligt atter at være i læ, at ligge i rolige vande og at kunne slappe af så meget, at der kunne blive lidt tid til at tænke på skafning og lign. Per tog med et hold i land, fandt en herlig lille plet på en skovhøj, hvor vores telte kunne slås op, og et kvarters tid efter lyste tre telte op blandt de mørke graner. Her gik så det til dagen udpegede kokkehold i gang med at tilberede vor aftensmad, der bestod af koteletter og koldskål. Dejligt.

Efter nogen snak, badning, kaproning og leg på bredden var det tid til at tørne ind. Vagtholdet satte med mig som vagtchef, patruljerne og Niels Gustav tørnede ind i teltene, medens Båds og Per med en jolle liggende fortøjet agter gik til køjs i den opankrede »Viking«. Jeg havde selv den første vagt, men kunne ikke bekvemme mig til at purre afløsningen før efter kl. 0,00, da månen var sunket under kimingen, de kvækkende frøer og græshopperne havde indstillet deres aftenkoncert, og da den i nærheden af os liggende fiskekutter under ud-

Med skum for boven

Struer Sø-trop har været på sommertur på Isefjorden.

Vi har lånt TF John Nielsens dagbog og plukket heraf.

Vi starter beretningen på det tidspunkt, da „Viking", „Freja", „Thora" og „Frida" står ud fra Holbæk havn.

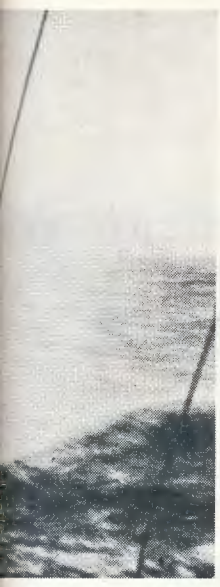

l langs den vestre
æsbugt rejste søen
så krap, at vi ikke
at holde nærmere
vi lagde derfor kur-
l indsejlingen til
vor vi skulle ligge
en« eller et andet
ndtes læ. På stræk-
å vi to små kuttere,
bidevind sled sig på
igen, og da vi efter
ret søkortet ikke
finde ret meget læ,
svig, besluttede vi
atte signalet »Køl-
lagde »Viking« bi-
mod Vellerup Vig,
rdligere. Det blev
tre Aalborgjoller
t vanskeligere at
nd de fartøjer, vi
sejle Limfjordens
d. Men det gik. I
avde vi ingen mu-
ebe, men vi holdt
ed flotillen ved at
, så snart vi var
en førende jolle, og
or at få efternøler-

mes vådt kryds fik
dsejlingen til Vel-
d et foreløbigt far-
tte vi alle sejl til
stod med det læ
mod vigen for at
om dybde- og læ-
en lille, skøn, idyl-
odt læ helt inde i

bunden og med så tilpas vanddybde, at vi kunne ankre op med rigelig vand under kølen, og med en anløbsbro, ganske vist rigeligt forfalden, hvor vi kunne komme så nogenlunde tørskoet i land fra en af jollerne.

Vi stak atter ud, fik kontakt med jollerne, og viste atter den vej ind i bunden af vigen, ankrede selv op og satte signal om opankring på begge sider og agten for os. Alle jollerne gennemførte ankringen på bedste måde, og atter engang viste drengene, at noget af den indterpede lærdom hjemmefra havde hængt ved. Og så lå vi her, dejligt atter at være i læ, at ligge i rolige vande og at kunne slappe af så meget, at der kunne blive lidt tid til at tænke på skafning og lign. Per tog med et hold i land, fandt en herlig lille plet på en skovhøj, hvor vores telte kunne slås op, og et kvarters tid efter lyste tre telte op blandt de mørke graner. Her gik så det til dagen udpegede kokkehold i gang med at tilberede vor aftensmad, der bestod af koteletter og koldskål. Dejligt.

Efter nogen snak, badning, kaproning og leg på bredden var det tid til at tørne ind. Vagtholdet satte med mig som vagtchef, patruljerne og Niels Gustav tørnede ind i teltene, medens Båds og Per med en jolle liggende fortøjet agter gik til køjs i den opankrede »Viking«. Jeg havde selv den første vagt, men kunne ikke bekvemme mig til at purre afløsningen før efter kl. 0,00, da månen var sunket under kimingen, de kvækkende frøer og græshopperne havde indstillet deres aftenkoncert, og da den i nærheden af os liggende fiskekutter under udfoldelse af megen støj og stor ildafgivelse fra blæselampe og udstødningsrør var tøffet fjorden ud, efter ved sin ankomst at have meddelt os, at vi alligevel ikke ville komme til at ligge i vejen for hans trawlfiskeri, da han havde glemt olien til sin maskine derhjemme, og derfor kun havde atter at sætte kursen mod Holbæk i håb om at kunne slippe hjem på de par liter, han endnu havde i tanken.

Blikstille var natten, indtil fiskekutterens hæsblæsende motor havde fordrevet alle andre lyde eller i alt fald overdøvet dem.

En mand halvanden times vagt, to mand sammen i tre timer, det var parolen for vagten, og selv om tre timer kan synes at være en lang tid, så foretrak de fleste på holdet denne sidste løsning, i alt fald den første nat, i de følgende havde man forstået, at også en enlig nattevagt kan have sin charme og også giver mere mulighed for søvn. Vagten var sat i to hold, der passede vagttørnen hveranden nat, så der kunne kun blive tale om to vagter for hver mand på hele turen .... og bagefter var alle enige om, at man nødigt ville have været disse vagter foruden. Med de to både liggende for svaj, og de to andre liggende fortøjet ved land havde vagten noget at se til, og inden man havde fået tænkt sig om, begyndte det atter at lysne i øst, og en ny dag var parat til at tørne til og skaffe os nye oplevelser.

Dagens udsejlede distance var 10 sømil i fint solskinsvejr, med passende fuldsejlsluft og mange nye indtryk i de skovkransede dele af den inderste Isefjord.

Mandag den
Kryds nordover for
51 vendinger.

Efter udpurring
afholdt vi kaproning,
sine Måger og Ski
»gamle« besætning
klagelse måtte se si
gen med sin raske o
de flyvefisk. Til ge
så Ole, der med sin
hale sejren hjem i
der blev iværksat u
ter at flotillen havd
for at stå videre ud.

Vel ude af vigen
ordre til små kryds
undgå de mange og
stenrev. Skipperen
have overhørt eller
ne ordre, for han
ben i første omgan
flagskibet var ved a
for, at han skulle re
grund. Afstanden m
os var så stor, at
sætte signal for v
gjorde derfor selv ko
al den højde til, vi
og stod med slæk i
mod det vildfarne f
vis for både båd o
han venderejse så
kom fri af revet, og
både at sætte fartøje
at lægge sig alvorli
ombord på »Viking«.

Efter ordre fra mi
i kraft af sit bes
med at hale »Thora
skrabe den ren for
søgræs var blevet d
lende af de tre joller
korte anløbsbro på
lige nordøst for »B
Rønøs stenrev, men
klar over, at vanddy
så ringe, at anløb v
fartøjet løb på grund.
for atter til søs, og
ankomst midt i det s
i Orø østerløb. Niels
kommet et godt styk
medens frokosten m
Jens og Lasse fra
smurt, bragte vi Niel
tøj ved hjælp af en e
stykke nordover, hvo
slap ham og gik tilb
gen, som vi snart fik
med Ole, der med t
gjort fartøj var fin
overtog Ole slæbetros
atter tilbage efter

for boven

sommertur på Isefjorden.

s dagbog og plukket heraf.

„Viking", „Freja", „Thora" og „Frida"
olbæk havn.

foldelse af megen støj og stor ildafgivelse fra blæselampe og udstødningsrør var tøffet fjorden ud, efter ved sin ankomst at have meddelt os, at vi alligevel ikke ville komme til at ligge i vejen for hans trawlfiskeri, da han havde glemt olien til sin maskine derhjemme, og derfor kun havde atter at sætte kursen mod Holbæk i håb om at kunne slippe hjem på de par liter, han endnu havde i tanken.

Blikstille var natten, indtil fiskekutterens hæsblæsende motor havde fordrevet alle andre lyde eller i alt fald overdøvet dem.

En mand halvanden times vagt, to mand sammen i tre timer, det var parolen for vagten, og selv om tre timer kan synes at være en lang tid, så foretrak de fleste på holdet denne sidste løsning, i alt fald den første nat, i de følgende havde man forstået, at også en enlig nattevagt kan have sin charme og også giver mere mulighed for søvn. Vagten var sat i to hold, der passede vagttørnen hveranden nat, så der kunne kun blive tale om to vagter for hver mand på hele turen .... og bagefter var alle enige om, at man nødigt ville have været disse vagter foruden. Med de to både liggende for svaj, og de to andre liggende fortøjet ved land havde vagten noget at se til, og inden man havde fået tænkt sig om, begyndte det atter at lysne i øst, og en ny dag var parat til at tørne til og skaffe os nye oplevelser.

Dagens udsejlede distance var 10 sømil i fint solskinsvejr, med passende fuldsejlsluft og mange nye indtryk i de skovkransede dele af den inderste Isefjord.

Mandag den 5. august 1957.
Kryds nordover for hele flotillen.
51 vendinger.

Efter udpurring og morgenmad afholdt vi kaproning, hvor Ole med sine Måger og Skipper med sin »gamle« besætning med megen beklagelse måtte se sig slået af Jørgen med sin raske og hurtigt roende flyvefisk. Til gengæld var det så Ole, der med sin »Thora« kunne hale sejren hjem i den kapsejlads, der blev iværksat umiddelbart efter at flotillen havde lettet anker for at stå videre ud.

Vel ude af vigen blev der givet ordre til små kryds nordover for at undgå de mange og langtudgående stenrev. Skipperen på Freja må have overhørt eller misforstået denne ordre, for han tog så langt et ben i første omgang, at man på flagskibet var ved at blive nervøs for, at han skulle rende fartøjet på grund. Afstanden mellem ham og os var så stor, at vi ikke kunne sætte signal for vending, og vi gjorde derfor selv kort proces, satte al den højde til, vi havde vundet, og stod med slæk i skøderne ned mod det vildfarne får, dog heldigvis for både båd og fører gjorde han venderejse så betids, at han kom fri af revet, og derved undgik både at sætte fartøjet på grund og at lægge sig alvorligt ud med os ombord på »Viking«.

Efter ordre fra mig løb Ole, der i kraft af sit besætningsarbejde med at hale »Thora« på land og skrabe den ren for muslinger og søgræs var blevet den bedst sejlende af de tre joller, ind mod den korte anløbsbro på »Hammeren« lige nordøst for »Bagerovnen« og Rønøs stenrev, men blev hurtigt klar over, at vanddybden her var så ringe, at anløb ville føre til at fartøjet løb på grund. Han stak derfor atter til søs, og afventede vor ankomst midt i det smalle farvand i Orø østerløb. Niels og Jørgen var kommet et godt stykke agterud, og medens frokosten med bistand af Jens og Lasse fra »Frida« blev smurt, bragte vi Niels og hans fartøj ved hjælp af en ende tov et godt stykke nordover, hvorefter vi atter slap ham og gik tilbage efter Jørgen, som vi snart fik bragt på højde med Ole, der med topsejl og rengjort fartøj var fintsejlende. Her overtog Ole slæbetrossen, og vi gik atter tilbage efter Niels Gustav,

ISÆR FOR SØSPEJDERE

der ombord på Frida havde det værste besvær med at få skred i vendingerne.

Vi tog ham efter os, og halsede derefter op mod de to andre joller, der prisværdigt fint satte nordi og holdt sig så pænt gående, at det kun kunne aftvinge respekt for deres sejlkunnen. Vi var næsten kommet på højde med Næsgaard, før vi fik dem, efter i hele to timer at have krydset i et løb, der ikke var ret meget bredere end den gravede rende til Struer havn, og som krævede en mand på fordækket til at varsko, når bunden pludselig nærmede sig med stor hast. »Så vender vi,« var det stadig og godt et halvthundrede gange gentagne udråb på den kun 5 sømil lange tur klar af Næsrev. Men sjovt var det nu alligevel.

Ikke så snart havde vi forladt Vellerup Vig, før Kyndbyværkets høje skorstene lod sig tilsyne over det skovklædte land, og her blev de minsandten så stående i de næste 6 timer, medens vi møjsommeligt stampede os op gennem det smalle sund. Endelig kl. 15,30 stod vi sundet ud og skulle så blot holde os fri for Næsgaard Hage og revet fra Sømmer skov, der på begge sider af os kunne fremvise truende stensamlinger under de lave vande. Vi kom godt fri, selv om vi ved en given lejlighed først fik gjort venderejse, da grunden kom frem tæt om bagbord. Ikke på noget tidspunkt af turen op gennem sundet og renden ud smagte et eneste af de fire fartøjer grund, og det var vi meget tilfredse med samt ikke så lidt stolte af, ukendte og uafmærkede som dette farvand er.

Oprindelig var det vor mening at stå til Nykøbink Sj. samme dag, men det var til at mærke på nogle af drengene, at endnu 5—6 timers kryds ville gøre dem mere trætte end godt var, og efter et kortvarigt skibsråd på »Viking« satte vi »Følg mig« og faldt af mod det kun tre sømil borte liggende Kongsøre. Havde det været sejgt at krydse mod Nykøbing, så blev det nu den rene svir at sejle halvvind mod det nye mål. Vi fulgtes pænt med jollerne det første stykke, men gav os

så til at sætte mere fart i kassen for at kunne sondere terrænet og finde frem til den afmærkede anløbsbro. Vi fandt den et stykke syd for udkigstårnet på Kongsøre torpedostation, fandt at der var vand nok, og stak atter ud for at hente jollerne godt til bro. Kl. 16,30 var vi alle vel fortøjede ved broen, godt i læ for den herskende vind og med udsigt til en hvile- og badedag i morgen.

Hurtigt i vandet, op igen og klar til næste gang varme mad, forfattet af Skipper, men tilberedt på en hel anden måde af Jens og hans hjælper. Det skulle være medister og citronsuppe, men blev til stegt flæsk og koldskål, dette dog være sagt uden at forklejne Jens og hans indsats. En hastig rundtur i egnen gav til resultat, at vi opdagede en lejr af blå pigespejdere fra Hammelev ved Aarhus et stykke længere henne ad stranden. Det blev til en invitation til aftenlejrbål samt til et tilbud om at hente diverse varer hos bager og slager til os dagen efter. Begge tilbud modtages, ligesom et tilbud fra den stedlige skovfoged, hvem vi er megen tak

En ålborgjolle for fulde sejl.

skyldig for velvilje, om at overtage en spandfuld kærnemælk, selv at opgrave de af os ønskede kartofler samt om levering af 4 æg til billigste pris. Vi havde en dejlig aften, hvor vi efter samvær med pigespejderne tørnede ind kl. 22,00 med vagthold under ledelse af Båds sat for den kommende nat. Lejren på 3 telte var rejst umiddelbart for enden af anløbsbroen, bådene lå godt fortøjede, og Per og jeg var tørnet ind i »Viking«.

Drengene på vagtholdene havde fået instruks om at vække Båds, hvis noget indtrådte, men må have ment, at det var bedre at kalde på »SKIPPER« når noget var galt, for i alt fald blev jeg purret 3—4 gange den nat med besked om, at nu vendte vinden vist. Et kig godtgjorde, at faren for vore både ikke var lige overhængende, og at man godt kunne tage sig endnu en lille een på øjet, før man behøvede at kravle ud af den lune pose, men godt kun, at vagten var vågen og fulgte med i, hvad der skete.

Dagens udsejlede distance 20 sømil. Fint solskin, nordvestlig vind, 3—5 sekundmeter.

*

Onsdag den 7. august 1957.

Kraftig torden i det fjerne.

Vi tørnede ret tidligt til denne morgen, for vi havde efter telefonsamtale med Holbæk fået at vide,

(læs videre side 19)

Er **DU** *vaccineret imod*

STIVKRAMPE?

Stivkrampe er en meget alvorlig sygdom, som skyldes stivkrampebakterier, der findes ret udbredt som »sporer« i jorden, særlig hvor denne er hestegødet.

Sygdommen opstår næsten altid som resultat af forurenede sår, ofte stiklæsioner, hvor noget snavs indføres i underhud og muskelvæv. Sårene kan være ganske små — en »hudafskrabning« på et knæ eller en torn i en finger f. eks. Hvis der med snavset er indført stivkrampebakterier, kan sygdommen udvikles i løbet af få dage til flere uger. Jo hurtigere det sker, des farligere er sygdommen. Den er under alle omstændigheder pinefuld og oftest livstruende. Der dør hvert år flere mennesker herhjemme af stivkrampe.

Man kan i mange tilfælde forhindre sygdommen ved at give den tilskadekomne »stivkrampeserum«, det vil sige hesteserum, i hvilket der findes modstoffer, der uskadeliggør stivkrampebakteriernes giftstoffer.

Virkningen af en sådan behandling med stivkrampeserum holder sig imidlertid kun nogle få uger, således at man — ved en ny beskadigelse efter denne tid — igen er modtagelig og altså igen må have serum.

Desværre er det oftest risikabelt at indsprøjte hesteserum flere gange hos samme menneske. Der opstår en overfølsomhed, og patienten, som får seruminsprøjtning for anden eller tredie gang, k a n blive dødssyg heraf, således at denne behandling kan blive næsten lige så farlig som sygdommen.

I de senere år har man imidlertid fundet en anden og ufarlig metode til beskyttelse mod stivkrampesygdommen. Ganske som man kan beskytte mennesker imod difteri ved at vaccinere dem, således kan man nu også vaccinere imod stivkrampe, — og siden 1950 har de to vacciner oven i købet været blandet således at man på een gang kan vaccinere imod både difteri og stivkrampe.

Herhjemme sker vaccinationen, når børnene er 5 måneder, 6 måneder og 18 måneder gamle, og det

vil sige, at det store flertal af børn, som i dag er over 7 år gamle, kun er vaccineret imod difteri, men i k k e imod stivkrampe.

Alle børn, og vel ikke mindst ulve og spejdere, risikerer at få forurenede sår og har altså muligheden for at få stivkrampe.

Hvis du ikke er vaccineret imod stivkrampe, så tal med dine forældre herom — og bliv det snarest muligt.

Stivkrampevaccinationen skal gives i 3 omgange, de to første med 1 måneds mellemrum, den tredie ca. 1 år senere. Så er man også godt beskyttet gennem flere år og behøver ikke ved forurenede sår at skulle have seruminsprøjtning. Hvis der er gået lang tid siden vaccinationen kan denne friskes op med en enkelt ny dosis.

Vis dine forældre denne artikel — og sørg for at blive vaccineret snarest.

Dr. Krb.

Med Asser Riig på fjeldvandring i Sydnorge

Onsdag formiddag den 26. juni startede vi fra Sorø station med 27 deltagere. Stemningen var høj og humøret ligeså.

Efter ca. 9 timers kørsel med tog nåede vi Frederikshavn, hvor vi straks efter ankomsten gik ombord i »MS. Ålborghus«, som vi skulle sejle med til Oslo.

Efter en urolig sejlads, vi havde vindstyrke 7—9, nåede vi Oslo, hvor vi straks efter ankomsten gik fra borde. Fra skibet gik vi til Oslo Vestbanegård, hvor vi lagde vores bagage. Efter at have spist morgenmad gik vi ned til havnen, hvorfra vi sejlede til Bygdø. Her så vi Frilandsmuseet, Frammuseet, Kontikiflåden og vikingeskibene. Fra Bygdø sejlede vi tilbage til Oslo, hvor vi spiste middagsmad, var om bord i et par destroyere og så på byen. Kl. ca. 18,00 kørte vi fra Oslo med tog til Kongsberg. Her slog vi teltene op, og om fredagen var vi i Grubemuseet, Kongsberg kirke og sølvminerne.

Om eftermiddagen kørte vi videre til Notodden, hvor vi straks efter ankomsten slog teltene op, og samme aften gik vi til Heddal for at se den berømte stavkirke der. Efter at have beset den gik vi tilbage til Notodden, hvor vi gik på hovedet i soveposerne. Dagen efter kørte vi til Tinnoset, hvorfra vi sejlede op ad Tinnsjøn til Mæl. Herfra kørte vi til Øverland, hvor det var meningen, at vi samme aften skulle bestige Gaustatoppen, men da den var helt overskyet, besluttede vi at vente til dagen efter. Om søndagen var det så det fineste vejr, og allerede kl. 8 startede vi. I modsætning til, hvad andre turister plejer at gøre, fulgte vi ikke vejen, men klatrede lige op, puh, det var strengt, men vi klarede det. Efter ca. 4 timers vandring nåede vi toppen, hvor vi spiste vores frokost, og straks efter klatrede vi ned igen.

Der venes på grubetoget til besøget i sølvminerne.

Mandag formiddag gik vi til Rjukan, hvor vi var oppe med svævebanen Krossoban. Om eftermiddagen begyndte den egentlige fjeldvandring, som var udmålt til at blive ca. 50 km, og skulle vare 2½ døgn, og vi havde derfor ikke mad med til længere tid. Samme dags eftermiddag startede vi så, men vi havde knap gået to km, før vores tropsfører, Svend Ranvig, måtte tilbage til Rjukan med en mand, der havde ondt i maven, og det betød, at vi måtte gå turen alene, med en skovmand på 17 år som fører.

Den første dag nåede vi ikke at gå mere end 10—12 km, men til gengæld var vi også gået ca. 5 km forkert, da stierne, vi skulle følge, ikke var at se, og kortene var forældede. Dagen efter gik vi så tilbage til det sted, hvor vi mente, vi var gået forkert. Herfra kom vi så ind på den rigtige rute, og den dag gik vi ca. 25 km. Men det må dog nævnes, at flere steder var der ingen sti at gå efter, og vi måtte gå kompasgang det meste af vejen, og dog nåede vi Gråtjørn sæter, hvor vi sov den nat.

Den næste dag gik vi ligeledes ca. 25 km, og den nat sov vi ved en ubeboet sæter. Om torsdagen gik vi så henved 15 km, og takket være rationeringen de andre dage havde vi også et par krummer til den dag.

Da vi endelig nåede Svartdal, kunne vi ikke finde »Sverveli«, det norske førertræningscenter, men vi var ikke så kede af det. Vi gik op på den første den bedste gård for at spørge om vej, og hvem tror I lukkede op, det gjorde ingen anden end Svend Ranvig og Odd Hopp, Norsk Spejdergutteforbunds sekretær.

Efter et par dages hvil i Svartdal, kørte vi videre til Kviteseid, hvor vi overnattede, og dagen efter sejlede vi ned ad søen til Strengen, hvorfra vi kørte med rutebil til Skien. I Skien spiste vi aftensmad og var i Skiens folkemuseum. Fra Skien kørte vi med toget til Horten, hvorfra vi sejlede hjem til kære gamle Danmark. Sommerlejren 1957 var slut, i tolv dage havde vi oplevet den skønneste skønne natur, i tolv dage havde vi følt kammeratskabet og oplevet mange og spændende ting.

Johs.

Sona, BF Kjeld Bøg, 4. Sundby flok.

Dingo, BF Jacob Holmblad,

Rikki, BF Hans Ulrik Schaffelitsky de Muckadell, Nybyggerne flok.

BREV FRA PERSIEN

I januar 1957 rejste en af ulveungerne i 1. Rønne flok til Teheran i Persien. Han hed Ferao i flokken, til daglig derhjemme Niels Thorsen. Han har sendt et brev til flokken som vi gengiver nedenfor.

Teheran den 31. Mordad 1335.
Teheran, den 22. august 1957.

Kære Akela og ulvekammerater.

Først må jeg vist undskylde, at det har varet så længe, før jeg skriver til jer, men nu skal I høre lidt om, hvordan det går hernede.

Vi havde en dejlig flyverejse hertil. Vi mellemlandede i Düsseldorf, Genève, Rom og Beirut. I Genève købte jeg en papirkniv med byen Berns byvåben. Da vi kom til Rom ved midnat, sov min søster og jeg, og vi var ikke ude af maskinen. Nogle gange sank maskinen pludselig i lufthuller, det var ubehageligt, men ellers var det morsomt at flyve. Om morgenen landede vi i Beirut i Libanon. Der var dejligt, vi så appelsinerne på træerne, og der spiste vi morgenmad i lufthavnens bygning. Fra Beirut til Teheran fløj vi først over store ørkener, og over Iran var der mægtige bjerge hele vejen. Vi landede i Teheran kl. 13,45 efter at have fløjet i 19 timer; der stod min far og tog imod os.

Det var meningen, at vi skulle bo i Khoramcharr, men endnu bor vi i Teheran og kommer vel først herfra til 1. oktober.

Jeg går i en fransk skole sammen med min søster og to andre danske drenge, de hedder Peter og Torben.

Her er mange tiggere og lasede mennesker, men her er også mange rige folk.

Af datoen kan I se, at de har en anden tidsregning end vi. De har nytår den 21. marts, og der var 5 helligdage i træk til nytår. Vi har søndag her om fredagen. Vi har fri fra skole om fredagen og på den danske søndag.

Vi har været på nogle dejlige ture i bjergene, der er luften frisk og ren i modsætning til her i Teheran, hvor der er meget støvet. En søndag (fredag) først i maj måned var alle danske her i Teheran inviteret til havefest i en danskers hus oppe under bjergene. Vi skulle have badetøj med, og vi badede næsten hele dagen i deres svømmebassin i haven, for ser I, vi er jo langt fra havet, så til næsten hvert hus hører der et bassin, og der skal ifølge loven være guldfisk i dem af hensyn til myggeplagen. Bassinet var dybt; men vi havde bilgummiringe, så vi kunne flyde. Det var en dejlig dag, blot manglede vi sandet nede ved Antoinette strand til at lege i. Nu bader vi et par gange om ugen oppe hos vore to danske skolekammerater. De har også et stort svømmebassin.

Næsten halvdelen af damerne her går tilhyllet med slør (chador), kun ansigtet er frit, og hvis de skal bære på noget, må de bide i sløret, Mændene bærer ofte varer på hovedet, det er mærkeligt, at de kan holde balancen. Her er mange æsler og også en del kameler. I bjergene er der en mængde får og geder. En fårehyrde, som vi mødte, fortalte, at der var 150 i hans flok. Der er ikke meget til dem at spise; de må være nøjsomme.

Når vi er på tur i bjergene, har vi små pølser med, som vi rister over et bål. Vi samler tørre tidsler til at tænde op med og har trækul med hjemmefra, da der er meget øde og ikke findes tørre grene.

Vi har en stor have til vores hus. Der er et bassin i haven, men der er meget dybt, og der er rendestensvand i, så vi bader ikke i det. Der er mos på bunden, og det vrimler med haletudser. Der er en lille skov i haven, og der er dejlig skygge, for om sommeren er det meget varmt her, kan I tro, i dag har vi 41 grader. Vi har en elektrisk vifter, som køler lidt. I haven er der fersken- og oliventræer med frugter på. Der er også vindruer, æble- og mirabelletræer.

Nu vil jeg fortælle lidt om perserne. Det vand, der løber i rendestenene, er smeltevand fra bjergene, og det ledes ind i en brønd ved hvert hus, hvorfra det pumpes op i en beholder på loftet, men mange persere vasker op i rendestenen, nogle vasker både ansigt og hænder i det. Forleden dag så min far en gammel dame, som vaskede sine forlorne tænder i rendestenen. Der er vist ingen, der drikker direkte af vandet, for der kører vandvogne rundt og sælger rent vand. Vi bruger kun rendestensvand (chubvand) til wc. og køber hver dag 6—8 spande vand à 20 øre til at drikke.

Æslet er persernes trækdyr. De rider ind fra landsbyerne og sælger grøntsager. De bruger dem også til at transportere f. eks. mursten og alle andre varer op til landsbyerne i bjergene, hvortil der ingen kørevej går. En dag, vi var ude at gå, så vi en mand, der tog en stor

sten og slog den ned over æslets ryg, det var fordi det ikke ville gå.

En aften, vi var alene hjemme med mor, var der to tyveknægte på vej over havegærdet, men hundene fik dem jaget væk igen. Perserne er meget onde mod dyr, men de er meget bange for hunde.

Jeg vil slutte med at ønske alt godt for jer, med mange møder og ture.

Med ulvehilsen

Niels.

Brandmand for en dag.

Sct. Georgsgildet i Middelfart har afholdt deres årlige »Klods Hans-løb« for byens ulveunger, grønsmutter og blåmejser. I alt 22 hold var med, og de oplevede at se det kommunale brandvæsen »slukke pakhusbrand« på havnen med deres moderne udstyr. Det var begyndelsen. Derefter skulle holdene ud for at vise, hvad de duede til som »brandmænd«. Der var 12 forskellige poster, som alle havde tilknytning til den ramme, løbet var lagt i. Der var f. eks. alarmering, brandbil, brandskade, brandslukning o. s. v.

Afslutningen fandt sted på byens torv, og der var spænding blandt holdene om, hvem der havde vundet det morsomme løb. Det blev holdet med det »uheldige« nummer 13. Det var Rød Bande fra 1. Middelfart flok. Nr. 2 blev Hvid Bande fra samme flok, som iøvrigt indlagde sig vældig hæder ved at starte med 6 bander og erobre de 5 første placeringer. Det var fint.

Vinderne fik en fin sølvplade af Sct. Georgsgildet og dertil en ekstrapræmie, som måske var det allerbedste. Nemlig en køretur med den største af brandbilerne. Jo, det var som at være rigtig brandmand!

1. Haslev flok

har med 12 ulve været på 30 km vandring, som forløb fint.

> En flok er så god som dens svageste bande, en bande er så god som den svageste ulv.

PÅ EVENTYR

ULVEFORTÆLLING AF ANNESOFIE HERMANN
TEGNINGER: THORA LUND

Naturligvis var det også en spændende historie, hvordan politiet gik til værks. Det var noget med, at man havde skiftedes til at ligge skjult ude i nærheden af skrænten med smuglerhullet det meste af en uge, og endelig en overskyet nat var der kommet en båd med to mand om bord. Efter beskrivelserne var betjent Skov slet ikke i tvivl om, at man her havde fanget de to mænd, som ulvebanden havde overrasket ved at falde ned i hovederne på dem, mens de gravede. Den tredie mand, den ældre, som roede drengene, var imidlertid ikke med. Og det var grunden til, at historien ikke kom ud med det samme. Men Rasmus kendte en af arrestforvarerens drenge, og hos ham havde han fået at vide, at der var fanget to smuglere dér og dér, og Rasmus var jo ikke sen til at fortælle de andre i flokken det. De var alle fyr og flamme, Gulla med, for hvis det ikke var spændende, at de havde været med til at hjælpe politiet på sporet af en smuglerbande — ja, hvad var så spændende i verden? Kimbal O'Hara sagde nu ikke ret meget ved det møde. Han synes nok, det var lidt spændende, det de snakkede om, men for det første oplevede han jo nu altid så meget med sig selv, at sådan lidt spænding fra eller til — det gjorde såmænd ikke så meget, — for det andet kredsede hans tanker hele tiden om manden fra båden, skipperen med det grå skæg. Kimbal havde nu slået sin kærlighed på ham, og mens de andre snakkede om, hvordan han mon blev fanget, var han hele tiden klar over, at hvis det kunne komme til at stå til ham, så skulle skipperen ihvertfald ikke ind at sidde i et fangehul med stenmure og et lille bitte gitret vindue højt oppe; han skulle ikke have tykke jernlænker om benene og have rakt maden ind ad en lille bitte lem i den tykke egedør. I det hele taget forestillede Kimbal sig, at de to smuglere, der var fanget, havde det ligeså usselt, som fangerne i gamle dage havde det i borgenes fangekældre. Hans mor havde så tit forklaret ham, at sådan var det ikke i dag, — men han evnede ikke at rykke ud af den fantasi, og mens de andre i banden var glødende optaget af begivenhederne, sad han med lidt duggede øjne bag brilleglassene og bestemte, at han ville gøre, hvad han kunne, for at skipperen ihvertfald ikke skulle komme i fangehullet!

Imidlertid gik ugerne. En dejlig maj gik over i en lidt blæsende og kold juni. Man begyndte i skolen at drømme om sommerferie, og Gulla havde lovet ulveflokken en dejlig tur ud til en tropshytte, hun havde lånt af en anden trop et sted. Det glædede alle sig til, og tankerne om smuglerne gled lidt i baggrunden hos de fleste af dem.

Der var også så meget andet at tænke på. Der var f. eks. det årlige marked på Slotstorvet. Det var naturligvis ikke marked, som man læste om dem i de gamle dage, men sjov og ballade var der da i alle fald. Der var boder med is af en art, man ellers ikke så i byen, der var tombolaer, og der var et sky-

detelt, hvor man skød efter nogle papbjørne, der bevægede sig gennem en meget grøn skov. Og der var kastegynger, og en karrussel, som var særlig frydefuld forfærdelig, fordi man hang i nogle gynger, som i farten kom til at stå næsten vandret ud i luften. Man kunne ikke tage ret mange ture i den karrussel. Der var også et telt, hvor man så sand fra Sahara, en flaske vand fra Det røde Hav, en udstoppet krokodille og en mandarinkåbe fra Kina. En hæs mand med høj hat stod hele tiden og råbte om alle herlighederne, og hvis man ville give 10 øre ekstra, kunne man gå ind bag et teltforhæng og gå op på et brædt, som en meget stærk og meget fed dage holdt strakt oppe i luften.

Jo, det var en vældig dag. Kimbal O'Hara havde brugt de fleste af sine markedspenge til at gå ind i teltet og se på de mærkelige ting, og han havde hver gang ofret 10 øre på at gå op på brædtet, som den stærke, fede dame holdt op i luften. Den sidste gang, han var der oppe og ærgrede sig over, at han ikke havde endnu en 10 øre, lagde han mærke til, at man kunne se over teltdugen ind i det næste telt, hvor der udskænkedes øl og kaffe og spistes utroligt mange pølser. Inde i halvmørket så han noget, der gav et gisp i ham. Han var sikker på, at den mand, der sad henne ved udgangen, ikke var andre end den eftersøgte »skipper«. Han havde ladet skægget barbere af, og han havde naturligvis noget andet tøj på, noget der på en eller anden måde ikke passede til at være skipper og den slags. Men Kimbal var vis på, at det var ham. Han faldt i staver deroppe på sin mærkelige bro, mens han grundede på, hvad han nu skulle gøre, indtil pludselig den stærke, fede dame gav sig til at brumme noget om, at der var grænser for, hvad man kunne få for een 10 øre, så det gav et sæt i drengen. Han bad høfligt undskylde, og han skyndte sig ned og stillede sig op i nærheden af ølteltet, mens han betragtede nogle farvestrålende plakater, der fortalte, at i aften ville den fede dame lade sig oversave af udråberen med den høje hat.

Kimbal syntes, det var en dårlig idé, for hvordan skulle det så senere gå med forretningen.

(Forts. i næste nr.)

ISEN BRAST

(Fortsat fra side 5)

Men drengene er så blåfrosne på hænderne, at de ikke kan klare det. Da maver han sig helt frem til den nærmeste dreng og får tovet slået om livet på ham. Det lykkes også at få slået tovet om livet på endnu en, så han kan hales op på isen.

Men de tre andre er så medtagne, at de når som helst kan slippe taget i iskanten, hvis de ikke får hurtig hjælp.

En af karlene fra Stranne springer ud i vandet og får slået tovet om livet på dem i sidste øjeblik. Selv må han også hales op med tov efter opholdet i det kolde vand.

To af drengene er så medtaget, at de må bæres hjem. De andre kan selv klare at løbe hjem.

Karlen fra Stranna, som ved sin resolutte optræden reddede de tre drenge, siger til forældrene til Teigansdrengene: I må ikke prygle drengene. De har alligevel fået så alvorlige lærepenge, at de sikkert ikke oftere kommer til at løbe på skøjter på Lomstjønna. Det var en Guds lykke, at jeg kunne svømme. Havde jeg ikke kunnet det, så ville tre af jer have været sønneløse i dag.

Tre af drengene fik lungebetændelse, men klarede sig igennem den. Karlen fra Stranna lå længe med gigtfeber, men han beklagede sig ikke. Han fik ofte besøg af de tre drenge, han havde reddet, og det syntes han var de store lyspunkter under sygdommen.

Folkene på Teigan fandt ud af, at Lomstjønna ikke oftere skulle være en fare for den opvoksende slægt. De tømte den ud og fik store marker der. Væksten var god i det fede dynd, så udtømningen blev en lønnende affære for dem. Men endnu taler folk på den store ø om den fare, Lomstjønna engang var for drengene på Teigan, Stranna og Skagen.

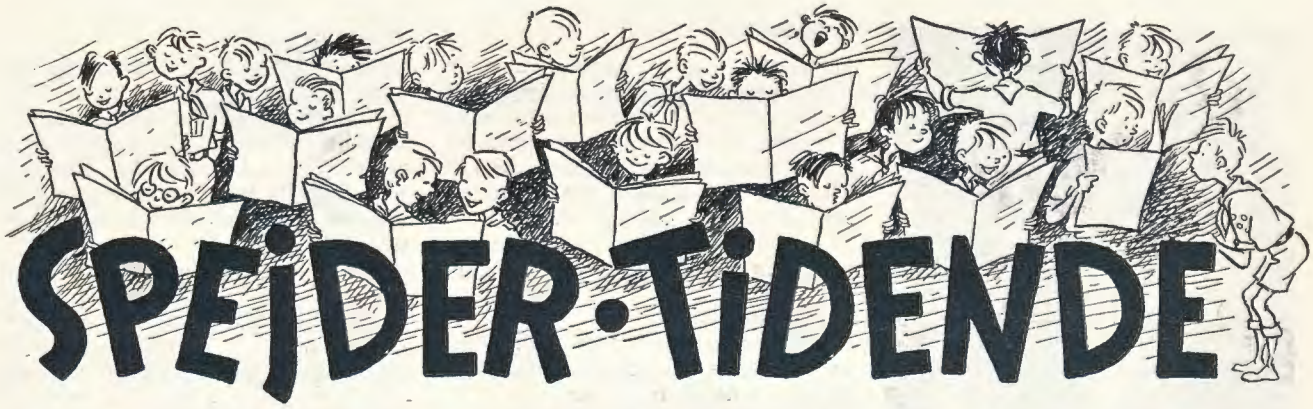

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

SKOVMÆND — SVERIGE

Fra Sveriges Scoutförbund har korpset fået indbydelse til at deltage i en kanohike på Värmlands og Dalslands søer med en lille afstikker ind på de norske grænsesøer i sommeren 1958, nærmere bestemt i tiden 18. til 27. juli 1958. Deltagerafgiften er 70 svenske kroner, hvortil kommer rejsen til og fra Värmland og eventuel leje af kano, såfremt sådan ikke medbringes hjemmefra. Ialt regnes med et deltagerantal på ca. 25. Leder af turen bliver distriktschefen for Bohus-Göta Scoutdistrikt, hälsovårdskonsulenten Erik Mossberg. Færden er beregnet for skovmænd. Anmeldelse om deltagelse må ske skriftlig til korpskontoret med anbefaling fra såvel tropsfører som divisionschef inden **15. marts 1958.** Husk at give alle oplysninger om adresse, alder o. s. v.

JAMBORETTE I SKOTLAND

De skotske spejdere kalder igen for 7. gang til international patrulje Jamborette ved Blair Athol, Perthshire i tiden 23. juli til 1. august 1958. Efter lejren vil der være indkvartering i indtil 10 dage forskellige steder i Skotland i spejderhjem. Fra Danmark, herunder Færøerne, som iøvrigt har meget nære forbindelser med de skotske spejdere, er ialt indbudt 3 patruljer. Spejderne må selv betale deres rejseomkostninger til Blair Atholl og tilbage samt hver £ 3.10.0 (ca. 70 kr.), som dækker alle omkostninger i forbindelse med lejren. Anmodning om deltagelse fra patruljer sendes skriftligt gennem tropsføreren og divisionschefen til korpskontoret snarest muligt og senest **inden 15. februar 1958.** Husk, det kan være vanskeligt at skaffe billig skibslejlighed, så tal snarest med et rejsebureau derom, hvis I påtænker at tage derover.

Kaj Lauritzen.

Cort Adelers trop

fik sidste forår overdraget en grund af kommunen og venter nu ved sin tropsfest i næste måned at tjene så mange penge, at de får råd til at få flyttet »Adelersborg« til den nye grund, hvor de bliver naboer til Det Danske Pigespejderkorps »Reden«. Med samme trop er de fælles om udgivelsen af et tropsblad, og de har nu også påbegyndt et samaritterkursus sammen.

Sidste sommerlejr gik til Langeland, og efteråret har sammen med FDF og DDP været udnyttet til en fælles papirindsamling.

1. Esbern Snares trop

har haft så stor tilgang, at en deling var nødvendig, så **2. Esbern Snares trop** har set dagens lys.

FREDENSBORG-HYTTEN

har fået ny hyttevagt, så for fremtiden skal henvendelse om benyttelse af hytten rettes til: Åge Nielsen, Tinghusvej 9, Fredensborg.

Sct. Georgsgildet i Maribo

har haft arrangeret det traditionelle økseløb for byens forskellige spejderkorps. Spejdernes økseløb vandtes af Pionererne fra 1. Maribo trop. Hos ulvene vandt Grøn Bande.

1. Charlottenlund trop

brugte efterårsferien til at grave grunden ud til det nye tropshus, de skal have bygget.

Den nystartede trop i EIBY har sammen m d pigespejderne haft en særdeles vellykket fest, hvor der bl. a. var et spil om skovsvin og naturfredning.

Patruljeføreren i Glenterne,
Frie Fugle, er her i færd med at løse en opgave under patruljeløbet, som gik rundt om Molnträsk. Ja, du skal helt op til Finland for at finde Molnträsk, og her var Frie Fugle fra Axelstad division sidste sommer i lejr sammen med Hedvig Eleonora Scoutkår, Stockholm, 15. Oslo Speidergruppe og Helsingfors scoutkår Spanarna. Som du ser en trop fra hver af de fire nordiske hovedstæder, og det var den femte lejr af den slags, som nu har fundet sted i de forskellige lande.

Vi har fået billedet sendt fra tropsføreren i 15. Oslo Speidergruppe, A. F. Melby, som samtidig fortæller, at det var Glenterne, der vandt patruljeløbet.

Er der andre troppe, der kan berette om et nordisk samarbejde?

»Melfarløbet«
arrangeres hvert år af Sct. Georgsgildet i Middelfart for alle ungdomskorps i byen. 29 patruljer med i alt 174 spejdere deltog. I natløbet, som indledte »Melfarløbet«, var det pigerne, der var de dygtigste. Lærkerne fra KFUK-spejderne besatte 1. pladsen med en patrulje af samme navn fra de blå pigespejdere som nr. 2.

I den samlede konkurrence om »sølvøksen« sejrede Høgene fra KFUM-spejderne.

Sønderborg-spejderne
har fået dannet et orkester, som holdtes over dåben ved de tre troppe og flokkes fælles fest i november måned.

I Ribe
har der været blå-gult samarbejde. Sammen har de to troppe afholdt basar med fælles underholdning.

I Vinderup
er troppen i gang sammen med de blå pigespejdere med at bygge et fælles tropshus. Drengespejderne har været meget ivrige med at grave grunden ud, ligesom de har afbarket de mange granstammer, som huset skal opføres af.

Vi håber at kunne fortælle nærmere om huset, når det er færdigt.

Gun Logan løbet,
sådan hedder det natløb, som grønne og gule spejdere i Herning plejer at holde hvert år.

I år blev det et vådt og anstrengende natløb. Regnen silede stille ned hele natten, hvilket dog ikke gjorde noget skår i glæden, og humøret var stadig højt, da løbet sluttede kl. godt 2.

Det blev de grønne spejdere, der tog sølvpladen hjem, idet deres Falke blev nr. 1 med en gul patrulje som nr. 2. Det var Stifinderpatruljen.

NOVEMBERTORDEN
Den 13. november kunne **Godthaab divisionens orkester** med en gribende og stilfærdig festlighed, i orkesterets ånd, markede sin 5-års fødselsdag.

Siden starten i 1952 med 12 mand er det, takket være stortrommen, gået slag i slag, således at orkestret nu, af lydtekniske grunde, har set sig nødsaget til at slå sig til ro med 35 mand.

At orkesterets virke ikke har været forgæves, viste en varm hyldest på fødselsdagen fra foreningen af ørelæger i Danmark, ligesom det blev oplyst, at orkesteret end ikke havde undset sig for at hjemsøge ikkt alene vore nabolande (England og Sverige), men også en lang række uskyldige divisioner, foruden DDP, KFUM og KFUK spejderafdelinger. Et talendee vidnesbyrd om, at orkesteret også kommer selv de mindste steder, var en klage fra forbundet af storkøbenhavnske frisørmestre, der alvorligt understregede at orkesteret, uden at være i fagforbund, ved flere lejligheder havne fønbølget op imod de 4 første rækker i en del mindre lokaler.

Hornblower.

45 km ture
optages ikke under Æressiden. Du skal have tilbagelagt de 60 km, før du kan blive optaget på Æressiden under vandringer. Det hænder ofte, at vi i redaktionen får indsendt navne på 45 km vandrere, men det er altså ikke nok for at komme på den fine side.

Har I forøvrigt en mand i troppen, som har påtaget sig det job at meddele »Magasinet«, når en spejder er berettiget til at komme på Æressiden? Hvis ikke, så var det måske et job for dig. Tal med din tropsfører om det. Optagelse på Æressiden finder altså sted for enhver spejder eller skovmand, som har taget: 1. kl. prøven, væbner, ridder eller ildbor samt været på vandringer på 60 km eller derover. I mange tilfælde vil det være praktisk at skrive navnene med blokbogstaver, for det kan være svært til tider at læse navnene rigtigt.

Bæverpatruljen
i 2. Sønderborg trop må vist siges at være i fin form for tiden. De har ved »Guldhornsløbet« besat 1. pladsen foran 18 patruljer fra vort korps, KFUM-spejderne, FDF og DUI. Kort tid efter hentede de igen en 1. plads hjem. Det var i kolonneturneringen i Dybbøl kolonne, hvor 17 patruljer deltog.

Arabiske spejdere fotograferet i Gaza af en gammel spejder, Chr. Schlüter, der har været tilknyttet UNEF.

Godt nytår ønsker vi her fra redaktionen til alle »Magasinet«'s læsere. Vi takker samtidig alle, der i det forløbne år har vist os den glæde at skrive til os. Vi er altid glade for at høre nyt fra flokkene og troppene rundt omkring i landet, så vi kan fortælle om jeres bedrifter her i bladet. Vi håber, at rigtig mange vil skrive til os i det nye år, og husk også at skrive jeres ønsker med hensyn til »Magasinet«'s indhold, så vi kan gøre endnu mere, for at det bliver jert eget blad med netop det stof, I gerne vil have.

Denne årgang kommer til at ligge mellem to store spejderjubilæer. Sidste år var jo præget af hundredåret for B.-P.'s fødsel og jubilæumsåret for spejderbevægelsens start. Næste år — 1959 — feejrer vort korps 50 års jubilæum, og du véd foreløbig, at vi i den anledning samles til alle tiders jubilæumslejr. Så dette jubilæum vil naturligvis præge næste årgang af »Magasinet«. Men denne årgang?

Ja, her har vi allerede for mere end et halvt år siden besluttet at ville henvende os specielt til alle landets spejderpatruljer. Vi starter nemlig en serie, der hedder: Den levende patrulje. Når året er omme vil enhver patrulje, der har fulgt denne serie, have hentet så meget inspirerende stof, at de ligefrem slår gnister af liv.

Det bliver TF Aage Kure. 1. Rønne trop, og vor udmærkede tegner Fritz Bay fra Århus, der sammen her i »Magasinet«'s spalter skaber **den levende patrulje,** medens det er dig og dine patruljekammerater, der sørger for, at jeres patrulje bliver en levende patrulje.

Du vil foran i dette nummer kunne læse om en stor præmiekonkurrence, som »Spejdernes Magasin« knytter til serien. Held og lykke med jeres deltagelse i denne.

Venlig spejderhilsen.

Skotte

NYE·NAVNE·TIL ÆRES·SIDEN

1. KL. SPEJDERE

5. By
PF John Brinck Møller
1. Charlottenlund trop
PF Per Ladevig
PF Bo Vilstrup
4. Odense trop
PF Poul Gundlach
1. Langesø trop
PF Jørgen B. Andersen
Hjalte trop
Jørgen Cedergren
1. Randers trop
Finn Maagaard Laursen
4. Sundby trop
SM Leif Nielsen
XHOSA 2. Sønderborg trop
Jørgen C. Nielsen
Bjarne Colstrup
2. Rønne trop - Bålets Sønner
PF Niels Kofoed Jensen
PA Søren Sillehoved
Hans-Carl Jørgensen
6. Østerbro trop
PF Per Hessdal Madsen

VÆBNERE

Leo-troppen
SM Vagn Olsen
Store Bjørns trop
Niels Nystrup Hansen
William Leedgaard Nielsen
9. Odense - Sortebrødrene
PA Ole Mengel
1. Aarhus trop
PA Klaus Klerche Rasmussen
4. Sundby trop
SM Leif Nielsen
SM Poul Ove Leth
1. Randers trop
Bruno Lund
3. Odense - Ugletroppen
PA Ove Gregersen
Niels Garugaard
1. Langesø trop
Carsten Møller
1. Charlottenlund trop
PF Per Ladevig
PA Dan Kristensen
Kong Rings trop
PF Tage Ploug
1. Frederikssund trop
SM Finn Jørgensen
PA Jørgen Holm Petersen
Ole Fogth Sørensen
Cort Adelers trop
Arne Willy Nielsen

VANDRINGER

100 km
4. Odense trop
PF Poul Gundlach
1. Glostrup trop
Peter Askmann
Benny Petersen
Erling Olsen
Jørgen Schamaitat
Erik Schamaitat
90 km
Sct. Jørgens trop - Svendborg
PF Palle Røssel
PF Carl Age Jensen
75 km
1. Lillerød trop
PF Per Olof Johansson
PA Ole Høegh Post
PA Peter Hørve
2. Rønne trop - Bålets Sønner
PF Niels Kofoed Jensen
60 km
2. Rønne trop - Bålets Sønner
Karsten Nørager
Virum trop
Jens Meedom
Jan Holnæs
Alexander Schaumann
Peter Sidenius
Hans Tønnesen
1. Lillerød trop
PA Peer Dalsgaard-Anderser
PA Peter Hørve
4. Sundby trop
SM Leif Nielsen
SM Leif Nielsen (Gytte)
SM Bjarne Birnbaum
SM Per Larsen
SM Poul Ove Leth
Sct. Jørgens trop - Svendborg
PF Palle Røssel
PA Mogens Petersen
Ebbe Nordskov
Leif Hansen
Mogens Spangenberg
Arne Ravn-Nielsen
Kong Ring trop
PF Tage Ploug
PF Jørgen Anthonsen
PA Svend Erik Hansen
Benno With Jørgensen

RIDDERE

6. Østerbro trop
PF Per Hessdal Madsen
4. Sundby trop
SM Per Larsen
Jørgen Bjerregaard
1. Charlottenlund trop
PF Jens Jørgensen

MED SKUM FOR BOVEN

(fortsat fra side 12)

at vort besøg på den stedlige torpedostation var ventet mellem kl. 08,30 og 11,00. Morgenmaden var hurtigt sat til livs, idet den første portion havregrød — endda iblandet de sidste rosiner af vor beholdning, blev serveret for »Viking«'s kølsvin af den morgenduelige kok. Han var imidlertid ikke rådvild, men gik straks løs på den næste portion, kun standset af skipper, der af hensyn til kokkens ve og vel samt den fremskredne tid, beordrede havregrøden serveret i rå tilstand med mælk og sukker over. Kl. 08,15 afmarcherede vi så hele flokken mod torpedostationen længere op ad kysten. Undervejs passerede vi flere oldtidsjættestuer, nød turen i den morgenstille skov og endte med at løbe på marinens feltbane, som vi besluttede at gennemprøve på vor vej tilbage til fartøjerne. Kl. 09,00 stod vi så foran vagten på marinestationen. Vi anmodede om foretræde ifølge aftale med den og den, blev lukket ind og fik under sagkyndig vejledning forevist det hele anlæg. Vi kom i det 34 m høje betontårn, hvorfra man følger de afskudte torpedoers bane for at kunne korrigere deres løb i fremtiden, og hvorfra man kan overse hele skydebanens længde.

og hans patrulje har lovet hinanden at være blandt de »levende patruljer«. De har allerede smøget ærmerne op og taget fat.

Fik du ikke SPEJDERNES LOMMEBOG I julegave, så skynd dig at købe den, inden den bliver udsolgt.

SKØJTER
Forchromet spændeskøjte 22,50
Forniklet spændeskøjte 27,50
Kunstløberskøjte 45,00

Sorte Bandy støvler m. skøjter
uden kant 69,00 73,00
luxus m. kant 82,00 87,00
Sorte skøjtestøvler 59,00 65,00

SWEATERS
Norske »Islændere«
Lyse m. rund halsudskæring
drenge 28,50 42,50
voksne 46,50 54,50
Lyse eller blå m. rullekrave
drenge 36,00 46,00
voksne 48,50 55,50
Jysk sweater 18,00 27,75

LUFFER — VANTER
Vindtæt poplin
m. teddybear
7,75 8,75 9,75
Stjernevanter
13,50 15,50
Spejdervanter
5,75 7,75
Ulvevanter
5,75 6,75

RAGG-SOKKER
originale
norske Janus
5,00 5,75 6,50 7,25 8,25

SKISTØVLER — svært juchtenlæder
En rigtig drengevinterstøvle med
Bjørnelæder-sål
drengestøvler 49,50 55,50 62,00
herrestøvler 67,50
Randsyede skistøvler
med lang snøring, i det kendte Oxford-fabrikat — brune eller sorte
Størrelse 33—34½ 66,50
— 35—36½ 71,50
— 37—39½ 77,00
— 40—42 82,00
— 42½—44½ 88,00

KNICKERS til ulveunger og spejdere
Ulveknickers — alle med foer
smalriflet fløjl (6 mdr. gar.) el. mørkeblå,
uldne 31,00 37,00

Spejderknickers,
khaki m. foer 28,50 32,50 36,50
Wilson m. foer 53,00 56,00 59,00 65,00

SKIBUKSER
Holmens klæde
36,00 45,00

Det Danske Spejderkorps Depot

NØRRE FARIMAGSGADE 39, København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Aalborg: Kong Hansgade 1, telf. 2 83 70

Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger.

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunelærer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor:
Frydendalsvej 32, København
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI KBHVN.